

Ὁ «Μὴν τοῦ μέλιτος», ἡ «Λεσβία», ὁ «Ταρχύνιος ὁ ὑπερήφανος» καὶ τόσοι ἄλλοι πίνακες ἐδόξασαν ἤδη τὸν Ταδέμα, ὁ ὁποῖος ἤρχισε νὰ γίνεται γνωστός καὶ εἰς τὴν Ἀγγλίαν. Ὁ «Πυροχίος χορὸς» εἶχεν ἐκτεθῆ εἰς τὸ salon τῆς Βασιλικῆς Ἀκαδημίας τοῦ Λονδίνου κατὰ τὸ 1869 καὶ ἔχαμε μεγάλην ἐντύπωσιν. Κατὰ τὸ ἴδιον ἔτος ὁ Ἄλμα Ταδέμα κατόκησεν ὀριστικῶς πλέον εἰς τὴν Ἀγγλίαν, ὅπου ἐνημφεύθη καὶ ἐπολιτογραφήθη.

Εἰς τὸ Λονδίνον εἶχεν ἐπιπλώσει μέγαρον κατὰ τὸν ρυθμὸν τῆς Ρωμαϊκῆς παρακμῆς, ἐν αὐτῷ δὲ ἐπὶ εἴτῃ συνήρχετο τὸ ἀνθὸς τῆς Ἀγγλικῆς τέχνης διὰ νὰ θαυμάσῃ τοὺς πίνακας τοῦ διδασκάλου ἢ διὰ ν' ἀκούτῃ τὸν Ἰωακείμ, τὸν Σαραζάτε ἢ τὸν Παδερέβσκη νὰ παίζον μουσικὴν, διότι ὁ Ἄλμα-Ταδέμα ἠγάπα πολὺ τὴν μουσικὴν, καὶ ἐφιλοξένει συχνὰ διασήμους μουσουργοὺς καὶ ἐκτελεστάς.

Κατὰ τὸ ἔτος 1886 ὁ Ταδέμα ἐξέθηκεν εἰς τὸ Λονδίνον διὰ πρώτην φορὰν ἔργα του. Ὅπως οἱ μουσικοὶ, τοιοῦτοτρόπως καὶ αὐτὸς εἶχεν ἀποκτή-

σει τὴν ἑξὶν ν' ἀριθμῇ τὰ ἔργα του, καὶ ὅταν ἐξέθηκε διὰ πρώτην φορὰν, ὑπῆρχον μεταξύ τῶν ἐκτεθέντων πίνακες μετ' ἀριθμοὺς ἄνω τῶν 240.

Υπολογίζεται ὅτι ὁ Ἄλμα Ταδέμα ἔχει ἀφήσει ἄνω τῶν πεντακοσίων ἱστορικῶν πινάκων, τῶν πλείστων ἀφιερωμένων εἰς θέματα Ρωμαϊκά. Κανεῖς, ὅπως αὐτὸς, δὲν ἐξωγράφισε τὸν βίον τῶν ἀρχαίων μετ' ὅσην τελειότητα καὶ τὴν ψυχὴν τῶν μετ' ὅσην ἐντέλειαν. Πολλοὶ κατέκριναν τὸν Ταδέμα, διότι ἐπροτίμησε νὰ ζωγραφίσῃ θέματα παρωχημένης νεκρᾶς ἐποχῆς. Αὐτὸς ἀπήντα ὅτι πολὺ ὀλίγον ἐσοτίζετο διὰ τεχνοτροπίας, ἀλλ' ἐπεθύμει νὰ ζωγραφίσῃ μόνον ὅ,τι τοῦ ἔχαμνεν εὐχαρίστησιν. Καὶ προσέθετεν, ὅτι κανεῖς δὲν γίνεται τέλειος εἰς τίποτε, ἂν δὲν εἴρῃ τὸν δρόμον του πρὸς ὅ,τι τὸν κινεῖ περισσότερον καὶ δὲν εἰδικευθῇ πλέον εἰς αὐτό.

Ὁ Ταδέμα ἔγινε βαρυνέττος κατὰ τὸ 1899, ἐπαρρημοφορήθη κατὰ τὸ 1905 καὶ ἦτο προσωπικότης συμπαθεστάτη εἰς τὴν Ἀγγλίαν.

ΟΙ ΡΥΘΜΟΙ ΕΝ ΤΗ ΤΕΧΝΗ

Σκευοθήκη

κίονες εἶνε σκαλισμένοι δι' ἀραβουργημάτων. Εἰς τὸ κέντρον ἐκατέρωθεν εἶνε ἐξωγραφισμένοι πίνακες μετ' ἀρχαίας ἐλληνικὰς παραστάσεις.

Ἡ δευτέρα εἰκὼν παριστᾷ πολύφωτον κηροστάτην, ὅστις ὑπενθυμίζει Αἰγυπτιακὸν ἀγαλμάτιον.

Κηροστάτης

ΡΥΘΜΟΣ ΕΜΠΙΡΕ

Ἡ «κλασικὴ» σχολὴ ἐν τῇ ἀρχιτεκτονικῇ καὶ τῇ διακοσμητικῇ τέχνῃ, ἐθεώρησε τὰ ἔργα τῆς Ἑλληνικῆς καὶ Ρωμαϊκῆς τέχνης ὅχι πλέον ὡς ἀπλὰς ἀπεικονίσεις τῶν ἀρχαίων ἰδεῶν, ἀλλ' ὡς ἐνδείξεις τῶν αἰσθημάτων τοῦ ἀπολύτως Ὁραίου.

Ὁ Ναπολέων, ὅπως κατέκτα τὰς πόλεις, κατέκτησε καὶ ἓνα ρυθμὸν ἐν τῇ τέχνῃ. Οἱ χαρακτηρισμοὶ τοῦ ρυθμοῦ *Empire* εἶνε γνωστοί. Ὁ κ. E. Bayard ἐξέδωκε περισπούδαστον περὶ τοῦ ρυθμοῦ αὐτοῦ ἔργον, ἐξ οὗ ἀποσπῶμεν δύο ἐνδιαφέροντα δείγματα τῆς τεχντροπίας ταύτης.

Ἡ πρώτη εἰκὼν παριστᾷ σκευοθήκην. Τὸ πλάσιον εἶνε διακεκοσμημένον πολυτελῶς. Εἰς τὸ μέσον ὑπάρχει ἀρχαία πλάξ. Οἱ παραστάται